

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 czerwca 2021 roku, znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 26 marca 2021 roku, odmówił M. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową stwierdzoną decyzją nr (...) z dnia 22 lutego 2021 roku.

W uzasadnieniu wskazano, iż Komisja Lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzeczeniem z dnia 11 czerwca 2021 roku ustaliła, iż M. M. nie jest niezdolna do pracy.

/decyzja z dnia 17 czerwca 2021 roku – k. 14 załączonych akt rentowych/

W dniu 5 lipca 2021 roku odwołanie od powyższej decyzji złożyła wnioskodawczyni M. M., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika.

Skarżąca decyzji zarzuciła naruszenie prawa materialnego, mianowicie art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 1 w zw. z art. 57 i nast. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 291) w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 6, art. 16 i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 1205, dalej: ustawa wypadkowa) poprzez ich błędne zastosowanie, a wskutek tego przyjęcie, że niezdolność do pracy nie pozostaje w związku ze stwierdzoną chorobą zawodową wnioskodawczyni, a zatem nie zostały spełnione wszystkie przesłanki uzasadniające przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy na mocy ustawy wypadkowej, podczas gdy rodzaj choroby zawodowej, na jaką M. M. cierpi, uzasadnia przyznanie choćby częściowej niezdolności do pracy i świadczenia rentowego z tego tytułu.

W konkluzji tak sformułowanych zarzutów, odwołująca się wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego zgodnie z wnioskiem z dnia 26 marca 2021 roku oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawczyni kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

/odwołanie – k. 3-6v/

W odpowiedzi na odwołanie złożonej w dniu 3 sierpnia 2021 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o oddalenie odwołania wywodząc, jak w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 9-9v/

Zarządzeniem z dnia 6 października 2022 roku sprawa została skierowana do rozpoznania na posiedzeniu niejawnym.

/zarządzenie – k. 54/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni M. M. urodziła się w dniu (...). Wnioskodawczyni posiada zawód wyuczony: krawiec odzieży lekkiej (technikum odzieżowe – szwaczka). Wnioskodawczyni wykonywała pracę bukieciarki prowadząc własną działalność gospodarczą.

/bezsporne/

Decyzją Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego nr 4 z dnia 11 lutego 2021 roku u M. M. stwierdzono chorobę zawodową. Decyzja jest prawomocna.

/bezsporne/

W dniu 26 marca 2021 roku wnioskodawczyni M. M. złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy – w związku z chorobą zawodową.

/wniosek – k. 1-3 załączonych akt rentowych/

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 14 maja 2021 roku stwierdzono, iż wnioskodawczyni M. M. nie jest niezdolna do pracy.

/orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 14 maja 2021 roku – k. 11 – 11v załączonych akt rentowych/

W opinii lekarskiej z dnia 14 maja 2021 roku rozpoznano u wnioskodawczyni zespół cieśni lewego nadgarstka operowany A 2019 oraz prawego nadgarstka – operowany w 2020 roku. Numer statystyczny choroby zasadniczej oznaczono, jako: G56.

W opinii wskazano, iż opisane w dokumentacji rehabilitacyjnej osłabienie siły chwytu ręki lewej, przy zachowaniu dobrej sprawności ręki prawej u osoby po przebytych operacjach uwolnienia nerwów pośrodkowych z powodu zespołu cieśni nadgarstka obustronnego uznanego za chorobę zawodową nie powoduje niezdolności M. M. do pracy.

/opinia lekarska z dnia 14 maja 2021 roku – k. 50 załączonych akt rentowych/

W dniu 24 maja 2021 roku wnioskodawczyni M. M. złożyła sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 14 maja 2021 roku.

/sprzeciw – k. 54-55 załączonych akt rentowych/

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS nr (...) z dnia 11 czerwca 2021 roku stwierdzono, iż wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy.

/orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 11 czerwca 2021 roku – k. 13-13v załączonych akt rentowych/

W opinii lekarskiej z dnia 11 czerwca 2021 roku u wnioskodawczyni rozpoznano zespół cieśni obu nadgarstków leczony operacyjnie, lewy w lutym 2019 roku i prawy we wrześniu 2020 roku z osłabieniem siły mięśniowej lewej ręki, zanikami mięśni kłębu kciuka lewego i drętwieniem palców I, II, III bez upośledzenia sprawności ręki.

Na podstawie dokumentacji i badania przedmiotowego, w ocenie Komisji Lekarskiej, wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy na poziomie posiadanych kompetencji zawodowych.

/opinii lekarska z dnia 11 czerwca 2021 roku – k. 58-60 załączonych akt rentowych/

W opinii lekarskiej Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 11 czerwca 2021 roku w przypadku wnioskodawczyni ustalono również 15% stałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami choroby zawodowej stwierdzonej decyzją nr (...) z dnia 11 lutego 2021 roku.

/opinia lekarska z dnia 11 czerwca 2021 roku – k. 61-62 załączonych akt rentowych/

Z punktu widzenia biegłego neurologa, u wnioskodawczyni rozpoznaje się obustronny zespół cieśni nadgarstków leczony operacyjnie.

W przypadku M. M. nie stwierdza się niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej w związku z chorobą zawodową.

Wnioskodawczyni doznała w 2013 roku urazu palca drugiego ręki lewej. Z powodu drętwienia palców ręki lewej i bólów nadgarstka przebyła zabieg operacyjny uwolnienia i neurolizy nerwu pośrodkowego lewego (17.02.2019r.) W dniu 4 września 2020 roku wnioskodawczyni przebyła operację zespołu cieśni nadgarstka prawego. Leczący ortopeda i neurolog stwierdzili, iż z powodu braku poprawy w zakresie nerwu pośrodkowego lewego, uszkodzenie tego nerwu

ma charakter trwały. Ręka prawa po przebytych zabiegach jest z dobrym efektem operacyjnym. Skarżąca pracowała w zawodzie szwaczki i decyzją nr (...) z dnia 11 lutego 2021 roku stwierdzono u niej chorobę zawodową oraz uznano, że zespoły cieśni nadgarstka są skutkami choroby zawodowej. Ostatnio, wnioskodawczyni pracowała na pół etatu, jako sprzątaczką. Od dnia 1 września 2021 roku nie świadczy pracy zarobkowej.

Stwierdzone naruszenie sprawności organizmu nie powoduje długotrwałej niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej na poziomie posiadanych kompetencji zawodowych w związku z chorobą zawodową.

/pisemna opinia biegłej neurologa J. B. – k. 19-21, pisemna opinia uzupełniająca biegłej neurologa J. B. – k. 52/

Z punktu widzenia biegłej ortopedy, u wnioskodawczyni M. M. rozpoznaje się przebyte (L 17.02.2019 r., P 04.09.2020 r.) leczenie operacyjne zespołu cieśni nadgarstków, chorobę zwyrodnieniową stawu kolanowego lewego, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego z okresowym zespołem bólowym.

W przypadku wnioskodawczyni nie stwierdza się niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej w związku z chorobą zawodową.

Ujawnione u M. M. zmiany tj. stan po operacyjnym uwolnieniu nerwów pośrodkowych w przebiegu obustronnego zespołu cieśni nadgarstka – dobrze wygojonym po stronie prawej i z utrwalonym częściowym uszkodzeniem po stronie lewej, z prawidłowo zachowaną funkcją obu rąk, choroba zwyrodnieniowa stawu kolanowego lewego z częściowym ograniczeniem ruchomości, z dobrą czynnością chodu oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego z okresowym zespołem bólowym, z prawidłową funkcją kręgosłupa, bez niedowładów, bez zaników mięśniowych wymagają leczenia, ale nie ograniczają w sposób istotny czynności organizmu, ani też nie upośledzają znacząco funkcji rąk.

Zidentyfikowane schorzenia nie naruszają sprawności narządu ruchu wnioskodawczyni z III-cim poziomem kwalifikacji zawodowych w stopniu dającym podstawę do orzekania o długotrwałej niezdolności do pracy, także w związku z chorobą zawodową.

Wnioskodawczyni jest z zawodu krawcową odzieży lekkiej (nie ciężkiej), ukończyła technikum odzieżowe i posiada III – ci poziom kwalifikacji zawodowych, który umożliwia w ramach zawodu podjęcie innej pracy, niż wyłącznie na stanowisku szwaczki. Wykonywała też pracę bukieciarki prowadząc własną działalność. Niezdolność do pracy w związku z chorobą zawodową nie występuje u badanej, ponieważ może wykonywać pracę zgodnie z posiadanym poziomem kwalifikacji.

Wnioskodawczyni jest zdolna do pracy zarobkowej i była zdolna w dacie zaskarżonej decyzji.

/pisemna opinia biegłej z zakresu (...) – k. 30-32, pisemna opinia biegłej z zakresu (...) – k. 62/

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych dowodów, na które składały się dokumentacja załączona do akt przedmiotowej sprawy oraz znajdująca się w aktach organu rentowego (w tym dokumentacja medyczna wnioskodawczyni), a ponadto pisemne opinie biegłych neurologa oraz ortopedy.

Biegła neurolog oraz biegła z zakresu ortopedii i rehabilitacji swoje opinie wydały zapoznając się z aktami sprawy, przeprowadzając analizę dostępnej dokumentacji medycznej wnioskodawczyni oraz dokonując badania przedmiotowego M. M..

Biegli określili schorzenia występujące u M. M., ocenili ich znaczenie dla stwierdzenia zdolności do pracy wnioskodawczyni w związku z chorobą zawodową oraz wyjaśnili przyczynę uznania odwołującej się za osobę zdolną do pracy zarobkowej zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Zdaniem Sądu, opinie biegłych są rzetelne, sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot, a wynikające z nich wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione.

W toku postępowania dowodowego wnioskodawczyni kwestionowała zarówno treść opinii biegłej neurologa, jak i biegłej z zakresu ortopedii i rehabilitacji podkreślając niemożność wykonywania przez wnioskodawczynię pracy na stanowisku szwaczki (z której skarżąca zrezygnowała), zgodnie z jej kwalifikacjami, bowiem nie istnieje sposobność dobrego pod względem jakościowym i sprawnego wykonywania pracy szwaczki z lewą ręką, której ruchomość jest ograniczona.

W pisemnych opiniach uzupełniających biegli kompleksowo odnieśli się do powyższych zastrzeżeń strony skarżącej wyjaśniając, iż posiadany przez M. M. poziom kwalifikacji zawodowych umożliwia jej w ramach zawodu podjęcie innej pracy, niż wyłącznie szwaczka.

Podkreślić należy, że przy ocenie opinii biegłych lekarzy Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 r., sygn. akt II URN 228/87, (...), wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2018 r., sygn. akt III AUa 1328/17, Legalis numer 1824314/. Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii /tak: postanowienie SN z dnia 27 listopada 2000 r., sygn. akt I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84/. Tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej /wyrok SN z dnia 30 czerwca 2000 r., sygn. akt II UKN 617/99, OSNAPiUS 2002/1/26/. Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego (biegłych) przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy /wyr. SN z dnia 25 września 1997 r., sygn. akt II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430/.

Sąd Okręgowy, mając na względzie, iż opinie biegłych neurologa oraz ortopedy zawierały w swej treści wyjaśnienie wątpliwości istniejących w sprawie i odpowiadały postawionej tezie dowodowej, a w konsekwencji posiadały ostateczną wartość dowodową, ocenił, iż opinie te stanowiły podstawę do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 3 i 5 k.p.c. pominął wniosek dowodowy strony odwołującej się o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych innych specjalności. Biorąc pod uwagę, iż w niniejszym postępowaniu stan zdrowia wnioskodawczyni był weryfikowany przez biegłych właściwych z punktu widzenia schorzeń występujących u wnioskodawczyni, nie istniała potrzeba zasięgnięcia opinii innych biegłych, co wyraźnie zaznaczali we wnioskach końcowych opinii biegli powołani przez tut. Sąd.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie i podlega oddaleniu, jako bezzasadne.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku /Dz. U. z 2019 poz. 1205, z późn. zm., dalej: ustawa wypadkowa/ o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje „renta z tytułu niezdolności do pracy”.

Natomiast w myśl art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z wyjątkiem art. 57 ust. 1 pkt 4 oraz art. 101a tej ustawy, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych /t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 291 z późn. zm., dalej: ustawa emerytalna/ renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów;
- 4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (ust. 2).

Stosownie do treści art. 12 ust. 1 ustawy emerytalnej, niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust. 2).

Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

Jak stanowi art. 13 ust. 1 ustawy, przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

O niezdolności do pracy spowodowanej chorobą zawodową lub chorobą związaną z wypadkiem przy pracy decyduje wpływ skutków tej choroby na zdolność do wykonywania pracy dotychczasowej oraz uzależniona od stanu ogólnego związanego z wiekiem lub brakiem predyspozycji psychofizycznych możliwość wykonywania innej pracy w ramach posiadanych kwalifikacji lub po przekwalifikowaniu /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2001 r., sygn. akt II UKN 521/00, OSNP 2003, Nr 10, poz. 260/.

Definiując niezdolność do pracy wskutek choroby zawodowej w rozumieniu art. 6 ustawy wypadkowej Sąd Najwyższy stwierdził, że zachodzi ona wówczas, gdy choroba zawodowa jest istotną przyczyną częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, co oznacza, że bez wynikającego z niej uszczerbku na zdrowiu niezdolność do pracy nie wystąpiłaby. Taki stan rzeczy istnieje niewątpliwie, gdy choroba zawodowa sama powoduje uszczerbek na zdrowiu uzasadniający zakwalifikowanie pracownika, jako częściowo lub całkowicie niezdolnego do pracy. Zachodzi on jednak również wówczas, gdy sama choroba zawodowa nie uzasadnia uznania pracownika za częściowo lub całkowicie niezdolnego do pracy, jednak bez wynikającego z niej uszczerbku na zdrowiu niezdolność do pracy nie wystąpiłaby, ponieważ pozostałe przyczyny niezdolności, np. inne choroby, nie wystarczają do jej powstania. W takim przypadku stopień, w jakim choroba zawodowa przyczynia się do niezdolności, nie ma znaczenia, ważne jest to, że przesądza ona o wystąpieniu niezdolności do pracy, stanowiąc jej istotną przyczynę /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2008 r., sygn. akt I UK 147/08, niepubl./.

W definicji całkowitej niezdolności do pracy, ustawodawca dał wyraz powiązaniu prawa do renty z rzeczywistą znaczną utratą zdolności do pracy zarobkowej, jako takiej, a częściową niezdolność do pracy powiązał z niezdolnością do pracy w ramach posiadanych kwalifikacji, przy uwzględnieniu możliwości i sprawności niezbędnych do dalszego zaangażowania w procesie pracy, zaakcentował również istnienie potencjalnej przydatności do pracy.

Niezdolność całkowita oznacza utratę możliwości wykonywania jakiejkolwiek pracy, tj. w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowisku pracy odpowiednio przystosowanym do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu /wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 15 września 2021 roku, sygn. akt III AUa 207/21, Lex nr 3291370/.

W odniesieniu do definicji częściowej niezdolności do pracy należy wskazać, iż pojęcie "poziomu posiadanych kwalifikacji" dotyczy nie tyle kwalifikacji formalnych, związanych z poziomem i kierunkiem wykształcenia danej osoby, ile odnosi się przede wszystkim do rzeczywistych możliwości wykonywania określonej pracy /postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2021 roku, sygn. akt II USK 19/21, Lex nr 3108613/.

O częściowej niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2000 r., sygn. akt II UKN 113/00, OSNAPiUS 2002 Nr 14, poz. 343/.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy należy mieć na uwadze art. 13 ust 1 ustawy emerytalnej, który nakazuje uwzględnić tu stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Dokonując analizy pojęcia "niezdolność do pracy" należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym niezdolność do pracy), jak i ekonomiczne (utrata zdolności do pracy zarobkowej). Utrata zdolności do wykonywania dotychczasowego zatrudnienia nie jest wystarczającą przesłanką nabycia prawa do renty, jeżeli wiek, poziom wykształcenia i predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowania, że mimo upośledzenia sprawności organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy w tym dotychczas wykonywanym zatrudnieniu, albo po przekwalifikowaniu.

W przedmiotowej sprawie Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe w kierunku ustalenia, czy wnioskodawczyni M. M. była w dacie zaskarżonej decyzji albo jest całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, czy niezdolność do pracy ma charakter długotrwały, bądź też stały, a jeśli tak – w jakiej dacie powstała niezdolność i do kiedy będzie trwała, a ponadto, czy niezdolność do pracy jest wynikiem choroby zawodowej stwierdzonej u M. M. decyzją Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego nr 4 z dnia 11 lutego 2021 roku.

Na powyższe okoliczności Sąd dopuścił dowód z pisemnych opinii biegłych neurologa oraz ortopedy. Biegli zgodnie ocenili, iż w przypadku wnioskodawczyni M. M. nie stwierdza się niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej w związku z chorobą zawodową, także w dacie wydania zaskarżonej decyzji. Biegli rozpoznali u wnioskodawczyni obustronny zespół cieśni nadgarstków, leczony operacyjnie (lewy - 17.09.2019 r., prawy – 04.09.2020 r.). Dodatkowo, biegła z zakresu ortopedii i rehabilitacji zidentyfikowała u skarżącej chorobę zwyrodnieniową stawu kolanowego lewego z częściowym ograniczeniem ruchomości, z dobrą czynnością chodu oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego z okresowym zespołem bólowym, z prawidłową funkcją kręgosłupa, bez niedowładów, bez zaników mięśniowych. Biegli jednoznacznie wskazali, iż przy uwzględnieniu schorzenia występującego u odwołującej się tj. zespołu cieśni nadgarstków, w związku z istnieniem którego M. M. została poddana zabiegom operacyjnym, stwierdzone naruszenie sprawności organizmu nie powoduje długotrwałej niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej na poziomie posiadanych kompetencji zawodowych w związku z chorobą zawodową. Według biegłych, ujawnione zmiany nie ograniczają w sposób istotny czynności organizmu odwołującej się, ani też nie upośledzają znacząco funkcji rąk. Biegli zajęli zgodne stanowiska, co do okoliczności, iż wnioskodawczyni, posiadając III-ci

poziom kwalifikacji zawodowych ma możliwość podjęcia w ramach zawodu innej pracy zarobkowej, niż wyłącznie na stanowisku szwaczki. Biegła ortopeda w pisemnej opinii uzupełniającej sprecyzowała również, iż wnioskodawczynie wykonywała już pracę bukieciarki prowadząc własną działalność gospodarczą, zatem nie jest niezdolna do pracy zgodnie z kwalifikacjami którymi się legitymuje.

Przeprowadzone postępowanie dowiodło zatem, iż M. M. nie spełnia wszystkich przesłanek przemawiających za przyznaniem jej renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy oraz poczynione rozważania prawne, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie M. M., jako bezzasadne.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczynie -PI.

20 XII 2022 roku.